

Εἰς τὸν ἄωρον θάνατον τοῦ μικροῦ ἀγγέλου
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΟΥΛΟΠΙΩΤΟΥ.

Πληρὲς ζωῆς ἀκόμη χθὲς, ὡς ἄπτρον ἀνατέλλον,
Ἀκτῖνας χρυσῶν ἔρριπτε τριγύρω του ἐλπίδων,
Κοιμάται τὸρ' ἀξυπνητὰ τὸν ὕπνον τῶν ἀγγέλων
Εἰς κοπετοὺς καὶ δάκρυα ἀκρόαριν μὴ οἶδον.

Ἦτο τοῦ κόσμου κάτοικος, ὅπου στενάζουν ὅσοι
Ἐγκλείουσιν εὐαίσθητον καρδίαν εἰς τὰ στήθη,
Καὶ ῥόδον αὐτὸ ἔζητεν, ὅσον τὰ ῥόδα ζῶσι
Μιάν ὦρα μόνον τῆς αὐγῆς· καὶ εἶτα, ἐκοιμήθη.
Φεβρουαρίου 20, 1871.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Κ. ΝΑΟΥΜ.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ.

• Μ' ἄρεσ' ἡ θάλασσα γιατί μοῦ μοιάζει
Μ' ἄρεισι, σ' ἀκουσὰ νὰ λῆς κρυφά.
Πότε ἀγριεύεται, βόγγει, στενάζει
Καὶ ποτε ὁλόχαρῃ πέζει γελᾷ.

• Δὲν εἶν' ὁλόξανθη σὰν τὰ μαλλιά μου,
Δὲν εἶν' ἡ κόρρος μου σὰν τὸν ἀφρό;
Μέσα στὰ μαῖτια μου, τὰ γαλανά μου
Δὲν ἔχω κύματα τάφο, σὺρά, ὅ;

• Μ' ἄρεσ' ἡ θάλασσα γιατί μοῦ μοιάζει
Κι' αἰχμημέσα τῆς κόσμου θεριά...
Μὴ εἴτῃν καρδοῦλα μου μὴ δὲ φωλιάζει.
Ἀγάπη ἀχόρταγῃ, σκληρῇ φωτιά;

Κ' ἐγὼ ἐχαιρόμουνα ποῦ χολιασμένη
Φαρμάκι μῶσταζες μὲς εἰς τὴν ψυχὴν,
Τῇ ζήλια σου ἐδλεπα ξαγριωμένη...
Σ' τὰ χεῖλη σου ἐδραζε κάθε πνοή.

Τότ' ἐκρεμάστηκα εἰς τὴν τραχηλιά σου,
Τῇ φλόγα σῶσθυσά με θυόφιλιᾷ,
Τὴν ὄψι ἐθύθισα μὲς εἰς τὰ μαλλιά σου
Σ' τὸν κόρφο σου ἔστησα κρυφὴ φωλιά.

• Κόμα μου ἀνήμερο, ψυχὴ μου, φθάνει.
Μὴ μ' ἀγριεύῃσαι, πλάγιασ' ἐδῶ...
Θᾶραι γιὰ σένανε γλυκὸ λιμάνι...
Τί ἀξίζει ἡ θάλασσα χωρὶς γιαιλός;

(Λευκάς).

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Εἰς τὴν λύσιν τοῦ ἐν τῷ ΙΓ' καὶ ΙΔ' φυλλαδίῳ γρίφου ἀνάγνωθι:
γνώμη φρενὸς ἀντὶ ρώμη φρενός.

ΓΡΙΦΟΣ

Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν Ἑλλ. ἐπαρχιῶν συνδρουητῶν μας ὅστις πέμψῃ ἡμῖν τὴν λύσιν θέλει λάβει
ὡς ἀμοιβὴν ἐν σῶμα τῶν περιληπτικῶν Βιογραφιῶν τῶν διασήμων στρατηγῶν τῆς Α'. Γαλλικῆς
Αὐτοκρατορίας.

